

Veronika Jiránková

70 dní

Veronika Jiráňková

70 dní

JONATHAN LIVINGSTON

Copyright © Veronika Jiránková, 2015

ISBN 978-80-7551-007-5

Napsat příběh předčasného narození svého dítěte a strízlivě v něm vyličit ten ohromný koktejl pocitů, který se v každé matce po předčasném porodu mísí, je těžké. Silné emoce i rozbouřené hormony spolehlivě vykonají své a následné prožitky jsou jako jízda na horské dráze – jednou jste dole, jednou nahore. Vaše nálada a všudypřítomné obavy věrně kopírují zdravotní stav toho maličkého stvoření, na které se denně chodíte dívat k „jeho“ inkubátoru, a když zrovna máte štěstí, můžete si ho i pochovat. Jen za loňský rok by nám mohlo své životní osudy převyprávět více než 9 tisíc rodin, které přivítaly miminko o mnoho dřív, než původně čekaly. O to větší obdiv si zaslouží Veronika Jiránková, maminka malého Sebastianka, jejíž knihu právě držíte ve

svých rukách. Také ona prožila spoustu lásky, bezesných nocí, nadějí, ale i množství bolesti. A dnes přináší příběh, který nikoho nenechá chladným.

6 |

Znám to všechno až příliš důvěrně. Sama jsem totiž maminkou nedonošeného chlapečka, který v motolské nemocnici bojoval více jak dva měsíce o svůj život. Překonal těžké krvácení do mozku i náročnou operaci hlavičky a my ještě rok poté s obavami sledovali jeho fyzický i mentální vývoj. Měli jsme však velké štěstí. Může to znít sice jako fráze, ale já si to uvědomuji každý den. Kdykoliv se podívám na svého (dnes už tříletého) syna a sleduji jeho pokroky, dětsky logické závěry nebo přirozenou zvědavost, díky které mě dnes a denně zahrnuje nespočtem otázek a vytrvale na ně žádá odpovědi.

Můj vděk a obrovský respekt patří především sestráám a lékařům. To byly hlavní důvody, které mě i řadu jiných maminek vedly k rozhodnutí, že bychom rády pomohly i ostatním dětem. Zapojily jsme se tedy do činnosti Nadačního fondu „N“ a díky tomu jsme se potkaly i s paní Jiránkovou. Její smýšlení i pocity byly podobné, a proto svolila k focení svého maličkého Sebastianka s hercem Martinem Krausem, který se stal tváří našeho nadačního fondu. Fotografka Ivka Váchová nafotila nádherné společné snímky, které pak vyvolaly

obrovskou vlnu reakcí. Jen na sociálních sítích je během pár dní vidělo přes 600 tisíc lidí! Navíc znovuotevřely téma předčasných porodů v médiích a samozřejmě dojaly spoustu lidí. I když maličký Sebastian při svém narození nevážil ani půl kilogramu, dokázal během 70 dní svého života tolik, co mnozí nezvládnou za celý svůj dlouhý život. Pomáhal.

| 7

My všichni, kteří za sebou máme podobné zkušenosti, víme, jak moc visí životy takto maličkatých miminek na vlásku. Jak moc potřebují lásku rodičů, soustavnou odbornou péči sester, špičkové znalosti lékařů i obrovské množství speciálních přístrojů, které jsou drahé. Jejich cena se pohybuje ve statisících, leckdy v milionech a ty, které se kupují z peněz Nadačního fondu „N“ rozhodně nepatří ke standardnímu vybavení nemocnice. Děti je však potřebují. Zachraňují jim nejen zdraví, ale i život.

A když pak na vlastní oči spatříte tolik maličkých bezbranných miminek s porodní váhou pod jeden kilogram trpělivě bojujících o svůj život, víte, že jim nějak pomoci musíte. Nemůžete se jen tak otočit zády a klidně odejít. Nezáleží na tom, zda pomůžete radou, hmotným darem, nebo zasláním DMS za 30 Kč ve tvaru PLNANARUC na číslo 87 777, případně jakoukoliv částkou na transparentní účet 123123123/0100. Důležitá je pro nás jakákoliv

podpora. Stejně jako to udělal malý Sebastianek se svojí maminkou Veronikou, ta našemu nadačnímu fondu navíc věnuje i část výtěžku z prodeje této knihy. Předem děkujeme.

*Za Nadační fond „N“
jeho místopředsedkyně
Kateřina Procházková*

ÚVODEM

Dnešní doba je úžasná v tom, že je plná možností a kdekdo může například napsat knihu. I já se řadím mezi „*kdekdo*“. Z českého jazyka jsem pouze prospívala, o slohových pracích ani nemluvě. Má milovaná maminka dokonce tvrdila, že jsem musela být v minulém životě Tatar, jinak si to neumí vysvětlit.

Nejen život je proměnlivý, i my se měníme a určitá životní období nám otevřou jiné oblasti vnímání a umu. Všechno má svůj čas a někdy právě ta nejtěžší období nás posouvají směry, o kterých by se nám ani nesnilo. Věřím, že vše se děje z nějakého důvodu a má nějaký smysl. I já si zažila nelehké období a nemohla najít smysl toho všeho, až mě jednoho dne napadlo podělit se o mých sedmdesát dní života plných nesmírné lásky, naděje, strachu, obav a dalších emocí, které prožívá každá maminka.

Už se to blíží. S kapačkou v ruce se pokouším navléknout stahovací punčochy, nikdy by mě nenapadlo, jak může být taková banální činnost někdy namáhavá. Strachy se celá klepu a potím se jak závodní kůň, svádím to na kortikoidy, které jsem poslední dva dny dostávala. Sestřička mi nabízí pomoc, tohle ale musím přece zvládnout sama, vždyť jsou to jen punčochy. Po

nějaké chvíli boj s o dvě čísla menšími punčochami vyhrávám. Je půl deváté ráno, pátek 15. května 2015 a plánovaná operace, císařský řez, se blíží. Vedle mé postele sedí můj přítel, nastávající tatínek, snaží se skrýt svou nervozitu a odlehčovat napjatou atmosféru legráckami. V tuto chvíli mi nepřijdou až tak moc vtipné, ale směju se, abych mu udělala radost a nedělal si o mě takovou starost. Věděla jsem, že bude skvělý otec rodiny a mrňousek ho bude milovat pro všechny ty ztřeštěné nápady, které dokáže vymyslet. Teď ale pomáhají mně odvádět myšlenky od strachu.

Jsem v šestém měsíci těhotenství, přesněji 26 + 0 tt a čekáme chlapečka, placenta nefunguje jak má a on pravděpodobně nějaký týden již hladoví. Když jsem před dvěma dny přišla do pražské nemocnice v Motole na kontrolu, okamžitě mě hospitalizovali s tím, že mrňouskovi vynechává srdíčko. Už není na co čekat a mrňousek musí rychle ven, ne ale dříve jak za dva dny, kdy mi budou podávat kortikoidy kvůli jeho nevyvinutým plicím, bez nich by zcela

určitě nepřežil. Bohužel ani s nimi není vůbec jisté, zda do pátku přežije.

Dnes je pátek a mrňousek stále bojuje, panikařím ale já, sama sebe nepoznávám. Říkám si, kde je ta silná holka, která se vnitřně připravila na tento moment? Vždyť jsme o všem tolik mluvili, lékaři nám vysvětlili všechna možná rizika a my byli rozhodnuti zvládnout jakoukoli výzvu. Dokonce jsme připravili náhradní plán pro případ úmrtí miminka, pojedeme někam hodně daleko na hodně dlouho, kde nabereme sílu pro další životní etapu. Pro každé možné riziko jsme našli východisko, tak kde je ta racionálně myslící holka? Poprvé v životě pocítuji obrovský, zcela nový druh strachu a nevím, odkud přesně se bere.

Dívám se na své ploché břicho, nestihlo ani vyrůst, rozum nechce pochopit, že mě za chvíli rozříznou a vytáhnou další tělíčko. Jak asi bude to nevyvinuté mládě vypadat? Vždyť jsem ještě ani nestihla zvyknout si na myšlenku, že jsem těhotná. Prvních pět měsíců, být se doktorům stále něco

nezdálo, jsem se cítila skvěle, žádné nevolnosti, žádné výkyvy nálad nebo hormonální mely. Já tedy tvrdím, že jsem žádné neměla, ale můj přítel (který chce zůstat v anonymitě), řekne mu tedy František, tvrdí opak. Je pravda, že jsem měla trochu problémy s počítáním. Dodnes vidím ten nechápavý výraz v jeho očích, když jsem nahlas přemítala o počtu řízků k večeři: „Takže máme šestnáct řízků. Budeme čtyři, každý si dá dva. To vyjde akorát!“ Zadíval se na mě a suše dodal: „Ten Burák bude ale chytřej...“

Burák bylo naše pracovní jméno pro mrňouska. Nejdříve jsem si byla téměř stoprocentně jistá, že to bude holčička, nic jiného jsem neakceptovala, a tak jsme tomu drobečkovi říkali Sofinko. Ovšem když jsem se dozvěděla pohlaví drobečka, nebyl zrovna můj šťastný den. Samozřejmě je jedno, jestli to bude holčička nebo chlapeček, hlavně aby bylo miminko zdravé! Ale nějak jsem nedokázala ovládnout své psyché a při pohledu na regály dětských oblečků jsem prostě brečela, také jsem